

Jack Campbell

Merész

Az elveszett flotta III.

EGY

A Baldur naprendszerből kivezető ugróponthoz közelítő szindikátusi kereskedőhajó kapitányának talán jó napja volt... egészen addig a pillanatig, amikor a szövetségi flotta rombolóinak számos raja lépett elő az ugrópontból. Meglehet, volt néhány perce elgondolkodni, hogyan is tudná valamiképpen legyorsulni a szövetségi rombolókat, és az ugrással a rendszert elhagyva biztonságba jutni, ám aztán újabb rombolók jelentek meg és könnyűcirkálók öltöttek testet a rombolók mögött. Mire a nehézcirkálók, a csatacirkálók és a csatahajók osztályai is kiléptek az ugrópontból, addigra már habozás nélkül rohant a személyzettel együtt a kereskedőhajó egyetlen mentőhajójához.

A Szindikátus Világok hatásagai a Baldur körül keringő egyetlen lakható bolygón nagyjából hat óra múlva látják majd a kereskedőhajó elpusztítását és hallják meg a legénység segélyhívásait, körülbelül egy időben azzal, amikor az ugrópontból induló fény elér hozzájuk, és meglátják, hogy a szövetségi flotta megjelent az ő kis félreeső naprendszerükben.

Nekik sem lesz jó napjuk.

– A *Rapír* és a *Bulava* jelentik, megsemmisítették a szindikátusi kereskedőhajót. Egy mentőhajó az érzékelők szerint elhagyta a hajót. A *Szingauta* jelenti, megsemmisítette az ugrópontot figyelő forgalomirányító automata bóját.

A szolgálatos hangja higgadtan, jól érthetően töltötte be a *Rendíthetetlen* szövetségi csatacirkáló hídját.

– Jelentem, aknamezőt nem érzékelünk, gyanús eltérés nem látható.

John Geary sorhajókapitány, azaz Black Jack bólintással nyugtázta a jelentéseket, figyelmét a kijelző parancsnoki szék előtt lebegő képe kötötte le. Magától is hozzáférhetett volna az összes adathoz mindabból, amit az imént a szolgálatos elmondott, azonban tapasztalata szerint a fontos értesülések kiemelésében továbbra is az ember maradt a legjobb szűrő. Ha egy másik ember foglalkozott ezzel, akkor Geary összpontosíthatott a magasabb harcászati szintű feladatokra.

– Melyik hajónk van a legjobb helyzetben, hogy elfogja a kereskedőhajó mentőhajóját?

– Egy pillanatot kérek. Jelentem, a *Csatabárd*.

Gearynek keresnie sem kellett a megfelelő híradó-összeköttetés kapcsolóját – megkönnyebbülten tapasztalta, hogy a jövője ismeretlen berendezései végre megszokottá kezdenek válni számára.

– *Csatabárd!* Itt Geary sorhajókapitány beszél. Vegyék fel a szindikátusi mentőkabint. Szeretném kihallgatni a kereskedőhajó személyzetét.

A válaszig természetesen várni kellett egy percet, mert a romboló nagyjából húsz fénymásodpercnyi távolságban volt a *Rendíthetlentől*. Húsz másodpercbe telt, mire vették az adást és újabb húszba, hogy a válasz megtegye a visszafelé utat.

– Értettem. Hová vigyük őket?

– A *Rendíthetetlenre* – rendelkezett Geary.

Még a *Csatabárd* nyugtázására várt, amikor hűvös színezetű hang szólalt meg a háta mögött:

– Mit remél megtudni a kereskedőhajó személyzetétől, sorhajókapitány úr? A szindikátusi vezetőség vélhetően semmilyen minősített információt nem bízott rájuk.

A férfi hátrapillantott, és látta, hogy Victoria Rione, a Callas Köztársaság társelnöke és a Szövetség szenátora érdeklődve nézi.

– Az a hajó arra készülődött, hogy elugorjon a rendszerből. Ez azt jelenti, hogy valószínűleg az elmúlt néhány héten belül ugrottak ide, nem pedig kizárólagosan rendszeren belüli kereskedők. Más szindikátusi naprendszerekkel kapcsolatos értesüléseik vannak. Tudni szeretném, mit mondtak nekik erről a flottáról és általában a háborúról. Továbbá látni szeretném, hogy elköhintenek-e bármilyen szóbeszédet, amit az utazásaik során hallottak.

– Úgy véli, hogy ez az információ értékes lesz? – kötötte az ebet a karóhoz a nő.

– Fogalmam sincs róla, de ha nem kapom meg, akkor sosem tudom meg, nem igaz?

Rione bólintott, és nem sokat árult el arról, mit gondol az egészről. Nem mintha Geary meglepődött volna ezen. Rione és ő néhány hétig tartó viszonyt folytattak a szó testi értelmében, de amióta csak elhagyták az Ilion naprendszert, a nő távolságtartóan viselkedett, Gearynek pedig mindeddig nem sikerült kiderítenie, miért.

– Akkor talán érdemes lenne a *Bosszúra* szállítani a foglyokat – tette még hozzá a társelnöknő. – Azon a hajón található a kihallgatásokhoz szükséges legjobb felszerelés, legalábbis ezt hallottam.

Tanya Desjani sorhajókapitány, aki Geary mellett ült, most hátrakapta a fejét.

– A *Rendíthetetlenek* kiváló kihallgatószobái vannak – közölte ridegen –, és kezeskedem azért, hogy a sorhajókapitány úr minden szükséges támogatást megkap, amit csak kér.

Desjani nem volt hajlandó eltérni, hogy bárki is azt sugallja, a flottában található bármelyik hajó jobb lehet valamiben a *Rendíthetetlenél*.

Rione szenvtelenül állta egy másodpercig a hajó parancsnokának tekintetét, majd enyhén fejet hajtott.

– Nem kívántam arra célozni, hogy a *Rendíthetetlen* nem lenne képes hatékonyan elvégezni a feladatát.

– Köszönöm. – Desjani hangjában nyoma sem volt melegségnek.

Geary igyekezett, hogy ne ráncolódjon a homloka. Desjani és Rione Ilion óta láthatóan csupán egyetlen lépésnyire volt attól, hogy egymás torkának ugorjon, és ennek sem sikerült eddig rájönnie az okára. Épp elég gondot jelentett, hogy főhetett a feje a szindikátusi flotta miatt, most még azt is meg kellett fejtenie, miért gyűlölködik egymással a két legjobb tanácsadója. Figyelmét ismét a kijelzőre fordította, amelyen a flotta érzékelői buzgón mindent kiegészítettek az újonnan beérkezett adatokkal, majd egy káromkodást morzsolt el a foga között.

– Mi történt, sorhajókapitány úr? – kérdezte Desjani, és tekintete máris éberren pásztázta a saját kijelzőjét. – Ó, a fenébe!

– Igen – bólintott a férfi. Tudta, hogy Rione is figyel, és kíváncsi. – Van egy másik szindikátusi kereskedőhajó is a rendszer túloldalán lévő ugrópontnál, és szinte már odaért. Lesz ideje észlelni minket, mielőtt elugrik, és elviszi ezt az információt a szindikátusi hatóságoknak.

– Még jó, hogy nem szeretnénk sokáig itt időzni – tette hozzá Desjani. – Nincs a Balduron semmi, amire szükségünk lenne. Csak egy újabb másodrendű naprendszer.

Geary biccentett, gondolatai visszatértek a múltba. Egy egész évszázaddal ezelőtt, még mielőtt kitört a háború, mielőtt kétségbeesett csatát vívott az első meglepetésszerű szindikátusi támadásban részt vevő egységekkel, mielőtt még éppen csak megmenekült egy sérült mentőkapszulában, hogy száz éven át lebegjen fagyott mélyálomban, mielőtt még egyszerre egy olyan flotta parancsnoki székében találta magát, amelynek az életben maradása rajta múlt. Abba az időbe, amikor még csak John Geary volt,

hétköznapi flottatiszt, és nem a mondai alak, Black Jack Geary, akiről ezek az emberek, az általa ismert közösség leszármazottai azt tanulták, hogy mindenre képes.

– Az emberek szerettek eljárni a Baldurra, még a háború előtt – jegyezte meg már-már szórakozottan. – Turistáskodni. Még a szövetségi úrból is.

A sorhajókapitány asszony ámulva nézett rá.

Turistáskodni? – Egy egész évszázadnyi elkeseredett háborúskodás után a gondolat, hogy olyan területre ruccanjon bárki pihenni, ami a nő egész életében ellenségesnek számított, felfoghatatlannak tetszett előtte.

– Igen. – Geary tekintete a lakott világra siklott. – Egészen kivételes látványosságok vannak itt. Hiába telepedett le az emberiség annyi világon, volt ebben valami egyedülálló, valami, amit csak akkor lehetett valóban értékelni, ha az ember a saját szemével látta. Legalábbis ezt mondták.

– Egyedülálló? – Desjani most már csak egyszerűen kételkedett.

– Igen – ismételte a férfi. – Láttam egy beszélgetést olyasvalakivel, aki előtte járt ott. Azt mondta, volt benne valami bámulatos, mintha ott állnának az ember mellett az elődei, ahogy körbepillant. Lehet, persze, hogy történt vele valami, hiszen a Baldurnak végül nem jutott hiperhálókapu.

A nőre nézett, aki még mindig értetlennek látszott, de egyúttal – ahogy ez szokott lenni – egyértelműen készen állt elfogadni annak az embernek a szavát, akit hite szerint az élő csillagok küldtek a Szövetség megmentésére.

– Akkor szeretné elkerülni a bolygó bombázását? – mutatott a kijelzőjére.

Geary kis híján nem jutott lélegzethez. Egy évszázadon át kölcsönösen osztották egymásnak a rémtetteket a szindikátusiakkal, így aztán a szövetségi tisztek is kivételes hidegvérrel voltak képesek viselkedni az ellenséggel szemben.

– Igen – nyögte ki. – Ha ez egyáltalán lehetséges.

– Rendben – bólintott Desjani. – A katonai létesítmények láthatóan elsősorban orbitális pályán találhatóak, úgyhogy, ha ki kell iktatnunk ezeket, ahhoz nem lesz szükség felszíni bombázásra.

– Milyen nagyszerű – jegyezte meg kimérten Geary. Hátradőlt, úgy igyekezett megnyugtatni a flotta Baldurba érkezése óta pattanásig feszült idegeit.

– Jelentem, szindikátusi harci egységeket azonosítottunk a harmadik bolygó körüli pályán – közölte a *Rendíthetetlen* műveleti szolgálatosa, mint aki végszót kapott. – További szindikátusi harci egységet mértünk be a negyedik bolygó körül keringő űrdokkban.

Miközben kijelzőjének képét az ellenséges hajókra irányította, Geary bízott benne, hogy nem volt túlságosan szembetűnő, ahogy összerándult és kihúzta magát a bejelentés hallatán. Amit idáig nem vettek észre, az csak nagyon kicsi lehetett. Azok is voltak.

– Három elavult, filléres korvett és egy még náluk is régebbi könnyűcirkáló.

A cirkáló még nálam is öregebb, futott át Geary agyán. És itt vagyunk mind a ketten, vívjuk a háborút sokkal, de sokkal azután is, mint ahogy azt terveztük. Én legalább valószínűleg jobb állapotban vagyok, mint az a vénséges cirkáló.

– Öt és fél fényórányi távolságban – erősítette meg Desjani. – A harmadik és a negyedik bolygó közötti pályán. Nagyjából öt óra múlva vesznek észre minket.

Elmosolyodott.

– Egyértelmű, hogy nem számítottak ránk.

Geary megkönnyebbülten mosolygott vissza rá. Valahányszor ugrott a flotta, aggódnia kellett, hogy szindikátusi lesállításba futnak bele. Ennek elkerülésére nem volt más mód, mint hogy

folyamatosan kétségek között tartja a szindikátusi vezetést a flotta megjelenésének következő helyszínéről. A tény, hogy még járőrhajók sem állomásoztak Baldur ugrópontjai közelében, azt jelentette, hogy a szindikátusiaknak fogalmuk sem volt arról, hogy a szövetségek itt bukkannak majd fel, de legalábbis nem sikerült időben kitalálniuk a lehetséges úti célt ahhoz, hogy futárhajót küldjenek a naprendszerbe.

– Nagy valószínűséggel akkor elmenekülnek. Ha nem menekülnek, akkor elemzést kérek arról, minek a védelme a feladatuk.

– Értettem – nyugtázta Desjani, és intett az egyik szolgálatosnak. – Szüksége van még valamire, sorhajókapitány úr?

– Tessék? – Geary csak most ébredt rá, hogy feszülten meredt a kijelzőre, ezért most lecsillapította a légzését. – Nem.

Azonban a nő magától is rájött, mi aggasztja.

– A flotta láthatóan tartja az alakzatot.

– Igen.

Láthatóan. Ha a külső egységek közül bármelyik most a fejébe veszi, hogy lerohanja a szindikátusi hadihajókat, a *Rendíthetetlen* még közel fél percre sem érzékelnek majd belőle. De valóban úgy festett, hogy mindenki tartja az alakzatot.

– Meglehet, hogy amit a csatabeli fegyelemről magyarázok a flotta tisztjeinek, talán tényleg mindenkinek eljut a tudatáig.

Örömteli volt a gondolat.

Rione habozás nélkül rázúdította a valóság vödrét.

– Vagy talán azért tartják a helyüket az alakzatban, mert öt és fél fényórányira vannak tőlük a szindikátusiak. Az elfogásukra tett kísérlet még teljes gyorsulással is eltartana egy ideig.

Desjani újabb hűvös pillantással jutalmazta a társelnököt, míg lefuttatta az elfogómanővert a navigációs rendszerrel.

– Ha a szindikátusiak tartják a pályájukat, és nem menekülnek el, teljes gyorsulással és teljes fékezéssel nagyjából huszonöt óra szükséges az elfogómanőverhez – erősítette meg vonakodva.

– De biztosíthatom társelnök asszony, hogy mielőtt Geary sorhajókapitány úr elfoglalta a parancsnoki széket, lettek volna olyan hajók, akik már megindították volna ezt a támadást.

Rione örömtelen mosolyra húzta a száját és bólintott.

– Semmi kétségem kételkedni az értékelésében, sorhajókapitány asszony.

– Köszönöm, társelnök asszony.

– Nem, *én* köszönöm, kapitány asszony.

Geary kivárt egy pillanatot, amíg hálát adott azért, hogy tisztjei nincsenek díszkardokkal felszerelve. Desjani tekintetéből ítélve ezért Rione is hálás lehetett.

– Rendben – közölte a férfi, hogy elvonja egymásról a két nő figyelmét. – Első ránézésre úgy tűnik, ezt a naprendszert teljeséggel készületlenül érte az érkezésünk. Ez azt jelenti, hogy módunkban áll annyira rájuk ijeszteni, hogy ne tegyenek semmi meggondolatlanságot.

Desjani azonnal bólintott, és világosan érzékelhető néhány másodperces késéssel Rione is ugyanígy tett.

– Kapitány asszony, kérem, adja le az összes szindikátusi létesítménynek, hogy a flotta hátráltatására, illetve megtámadására tett bármilyen lépést azonnal és minden rendelkezésre álló erőnkkel megtoroljuk.

– Értettem. Szerepeljen a végén a neve?

– Persze. – Geary soha nem törekedett arra, hogy a nevétől megrettenjenek az emberek, de úgy tűnt, számos szindikátusi szintén hitt Black Jackben, a mondabeli szövetségi hősben.

– Hosszabbak szoktak lenni az üzenetei – szólalt meg ismét Victoria Rione.

– Valami mással próbálkozom – vont vállat a férfi. – Fogalmuk sem lesz arról, mi itt a szándékunk, ezért aztán igyekeznek majd kitalálni, és közben aggódnak. Még az is lehet, hogy annyira, hogy csak ülnek majd a helyükön, és nem próbálnak meg kötözködni velünk.

Nem mintha bármi mást terveznék azon kívül, hogy eljussunk a következő ugróponthoz.

A kijelzőt tanulmányozta: a Wendaya-rendszer ugrópontjához vezető pályát a Baldur-rendszer síkja fölött átnyúló hosszú ívnek látta. A flottának így egyetlen szindikátusi létesítmény közelében sem kell elhaladnia, az ellenfélnek pedig nem áll rendelkezésre semmi a rendszerben, aminek a segítségével a flotta után eredhetnének.

Az egész annyira tökéletesnek tűnt, hogy azt vette észre, ellenőrzi, mert nem hajlandó elhinni, hogy nincs a helyzetben semmilyen nyílt fenyegetés.

Csakhogy semmi gond nem látszott. Az alakzaton töprengve végre ismét hátradőlt, majd előhívta az egyes hajók állapotjelentését. Az ugrótérben nagyon szűkös lehetőségek voltak információcserére, de amióta a flotta megérkezett ide, befutottak az automatikus jelentések a *Rendíthetetlenre* az egységek jelenlegi állapotáról. Ha ehhez lett volna kedve, megtudhatta volna, pontosan hány matróz küszködött éppen megfázással az adott hajón. Ismert olyan parancsnokokat, akik ehhez hasonló dolgokkal foglalkoztak – valamiért arra számítottak, hogy a flotta irányításával ténylegesen együtt járó dolgok majd maguktól megoldódnak, mialatt ők egyre mélyebbre ásták magukat jelentéktelen részletekbe.

Azonban amit most látott, egyáltalán nem számított jelentéktelennek. Az elsődleges helyzetjelentések láttán képtelen volt magába fojtani bosszús sóhaját, amivel magára vonzotta a hídon tartózkodó többiek pillantását.

– Logisztika – közölte kurta magyarázatképpen Desjanival.

A nő bólintott.

– A *Rendíthetetlen* is az ajánlott üzemanyagcella-mennyiség alatt jár már.

– Azzal tisztában voltam. Azt nem tudtam, hogy a flotta többi része is inkább alatta, de legfeljebb az ajánlott szinten van. – A fejét

ingatta, ahogy egy másik jelentést is átfutott. – És a fogyó fegyverzeti anyagból is. Nagyon sok aknát használtunk el a Sancere-nál és az Ilionnál, ráadásul a hajók többségén a lidércrakétákból is igen kevés van készleten.

Hátradólt újra, és vett egy nagy levegőt, hogy megnyugodjon.

– Hála az élő csillagoknak a támogatóegységekért! Ez a flotta már néhány naprendszerrel ezelőtt tehetetlenül csapdába esett volna, ha nem állítanak elő útközben új üzemanyagcellákat és fegyverzeti anyagot.

Ez leegyszerűsítette a tervezést, miként keljenek át a Baldur-rendszeren. Szorosan együtt kell tartania a flottát, az üzemanyag-felhasználást a lehető legkisebbre csökkenteni és elég időt biztosítani a támogatóegységeknek, hogy feltöltsék a hadihajók üzemanyag- és fegyverzeti készletét.

Elégedettsége elpárolgott, amint ellenőrizte a négy gyorsreagálású támogatóegység helyzetét, amelyek legfeljebb annak a képzeletében voltak ténylegesen gyorsreagálásúak, aki ezt a nevet aggatta rájuk. Bármennyire nehéz volt védelmezni ezeket a hajókat és bármennyire lassúak voltak is, a támogatóegységnek nevezett önhordó gyárlétesítmények létfontosságúak voltak a flotta hazajuttatásában.

– Miért látok kritikus hiányokról szóló jelentéseket a támogatóegységeknél? – töprengett hangosan. – A Sancere-on elrabortunk minden nyersanyagot, amit csak felhasználhatunk. A támogatóhajók utánpótlásraktárait elvben színültig töltöttük.

Desjani összevonta a szemöldökét, és maga is szemügyre vette az adatokat.

– Ezek szerint a jelentések szerint kulcsfontosságú nyersanyagok hiánya miatt hamarosan az összes támogatóegységnek fel kell hagynia az üzemanyagcellák és a fegyverzeti anyagok előállításával. Ennek semmi értelme. Azok a hajók rengeteg *vala-mit* vettek fel a Sancere-on.

Túlságosan is jól festett a helyzet ahhoz, hogy igaznak bizonyuljon. Hogy is lehetett volna másként? Geary az orra alatt szitkozódva hívta a támogatóosztály zászlóshajóját. A *Boszorkány* jó tizenöt fénymásodperc távolságra volt tőlük, ami nagyon idegesítő késedelmet idézett elő a híradó-összeköttetésben, ahogy az üzenet fénysebességgel elvánszorgott az egyik egységtől a másikig, aztán ugyanolyan lassan jött a válasz. A fény csak az űr ropant távolságaihoz mérten tűnt lassúnak.

Végre megjelent Tyrosianus sorhajókapitány képe: mintha modellt készült volna állni a rossz hírek hozója című kép alakjához. De csak annyit mondott:

– Jelentkezem.

Az üzenetek közötti késedelem legalább elegendő időt adott Gearynek egy diplomatikus kérdés megfogalmazására.

– Sorhajókapitány asszony, a hajói helyzetjelentését olvasom. Mindegyik arról szól, hogy kritikus nyersanyaghiányban szenvednek.

Újabb várakozás. Végül Tyrosianus képe boldogtalanul bólintott.

– Jelentem, sorhajókapitány úr, ez így pontos.

Geary legyűrte az arcára kiülni készülő fintort, ahogy egyértelmű lett, hogy a parancsnok válaszából semmi több nem derül ki.

– Hogy lehetséges ez? Azt hittem, az összes támogatóegység feltöltötte nyersanyagkészleteit a Sancere-nál. Hogyan szenvedhetünk ilyen hamar nyersanyaghiánytól?

Kúsztak-másztak a másodpercek, túl hosszú idő ahhoz, hogy figyelmen kívül hagyják, és túl rövid, hogy közben bármi máshoz hozzáfoghattak volna. Tyrosianus még boldogtalanabbnak tűnt, és újra bólintott.

– A jelentések pontosak, sorhajókapitány úr. Igyekeztem megállapítani a probléma okát. Nagy biztonsággal kijelenthetem, hogy az automatizált logisztikai rendszertől kapott listák okozzák a problémát.

Újabb szünet. Gearyt csak egy hajszal választotta el attól, hogy bosszúságában ököllel kezdje el püfölni széke karfáját.

– Hogyan voltak képesek automatizált rendszerek ilyen mértékig rosszul felmérni, milyen nyersanyagokra van a támogatóegységeknek szükségük a flotta számára kulcsfontosságú utánpótlás előállításához? Talán nem követik a hajói a logisztikai rendszer ajánlásait?

Amíg a válaszra várt, elképzelte, mi mindent tehetne Tyrosianusszal, amiért elszúrt egy ennyire fontos dolgot. Nem segítette az indulatai kezelésében, hogy a nő egyfolytában bizonyosságot tett a régi bölcsesség mellett, miszerint a mérnökök nem épp mesterei a szóbeli kommunikációnak. A sorhajókapitány sorra olyasmiket közölt vele, amikből épp a kritikus információ hiányzott, mintha arra számítana, hogy Geary mindent tud, amit ő is.

Amikor végre megérkezett a felelet, Tyrosianus a szakmai véleményüknek hangot adó mérnökök korok óta változatlan stílusában kezdett hozzá.

– Követtük a rendszer javaslatait. Jelentem, ez volt a hiba oka, sorhajókapitány úr. A rendszerek hibás javaslatokat adtak.

Geary tétovázott: egyre növekvő haragja ellenére meglepte a kijelentés.

– Magyarázatot kérek. Miért adnának a rendszerek hibás javaslatokat? Azt akarja mondani, a rendszert valamiféle szabotázs érte, hogy ne nyújtson megfelelő információkat?

Ha ez igaz, akkor annak nagyon súlyos következményei lennének. Amennyiben a flottát támogató automatizált rendszerek megbízhatatlanná váltak, illetve valamiképpen feltörték azokat, az legalább annyira megnyomoríthatja a flottát, mint az üzemanyag és a fegyverzet hiánya.

Azonban amikor végül megérkezett Tyrosianus válasza, a nő a fejét ingatta.

– Jelentem, nem. A logisztikai rendszer kifogástalanul működött és most is így működik. A probléma az előfeltevésekben található, amelyeket a logisztikai rendszer a flotta igényeinek valószínű alakulásának kiszámítására használ. – Nyelt egy nagyot: nyilvánvalóan kényelmetlenül érezte magát, de nem hagyta annyiban a jelentést. – A logisztikai rendszer a tervezett felhasználás és veszteségek alapján határozza meg a jövőbeli szükségletet. Ezek a tervezett adatok a történelmi statisztikai adatokból származnak.

A nő elhúzta a száját.

– Sorhajókapitány úr parancsnoksága alatt a flotta a történelmi statisztikai adatoktól eltérő fegyverzetianyag-használatot és hajóvesztéseket élt át. Ennek eredményeképpen a logisztikai rendszer abból indult ki, hogy jóval kevesebb hajónknak lesz szüksége utánpótlásra, tehát kevesebb lőszert és üzemanyagcellát kell előállítani.

Beletellett egy másodpercbre, mire Geary értelmelte a halottakat.

– Valahányszor harcoltunk, több hajót kellett volna veszítenem? Nem kellett volna annyi lőszert elhasználnom és annyit manővereznem?

Teltek a másodpercek, mire Tyrosianus újra bólintott.

– Lényegében igen. Sokkal gyakrabban harcoltunk és sokkal kevesebb hajót veszítettünk, mint amennyit a logisztikai rendszer által használt előfeltevések előírnak. A csaták jóval bonyolultabbak voltak, ami a szokottnál több üzemanyagcella felhasználását jelentette. A megszokottnál több nagy hatótávolságú fegyvert vetettünk be. Egyikünk se vette figyelembe, hogyan változtatja meg mindez az előre vetített szükségleteket. Ennek következtében a logisztikai rendszer azt feltételezte, hogy a szokottnál nagyobb szükségünk van harci érintkezés utáni javításhoz szükséges anyagokra, míg a megmaradt hajók utánpótlási

szintje alacsonyabb. Rengeteg készlet áll rendelkezésünkre, hogy befoltozzuk a lyukakat a *Harcoson*, az *Orionon* és a *Fenségesen*, de megszorultunk olyan kritikus fontosságú nyersanyagok terén, amelyekből csupán kis mennyiségre van szükség az üzemanyagcellák és a lidércrakéták előállításához.

Csodálatos. Egyszerűen csodálatos.

Hiába szokott már hozzá a világegyetem bizarr húzásaihoz, még mindig elképesztő volt rádöbbenni, hogy azért néz szembe problémákkal, mert túl jól teljesített a harctéren. Desjanira nézett.

– Azért vagyunk bajban, mert a flotta nem vesztett elég hajót, amikor harcoltunk.

Meglepetésére a nőnek elég volt egy másodperc átlátni a helyzetet.

– Sorhajókapitány úrhoz kell igazítani a rendszereinket. Erre hamarabb is rájöhettek volna.

Geary keserű mosolyt villantott rá. Desjanira nagyon jellemző volt, hogy azonnal magára vállalja a felelősség egy részét, akár tényleg az övé volt, akár nem. Nem úgy, mint például Tyrosianus sorhajókapitány asszony, aki láthatóan nem tudta, mit is tegyen: várta Geary parancsait, és nem javasolt semmilyen megoldást.

– Tanya – fordult oda hozzá, szándékosan tegezve a nőt, hogy hangsúlyozza belévetett bizalmát –, mit javasolsz?

– Az összes támogatóegységnek kevés van a kulcsfontosságú anyagokból?

Desjani újra megnézte a részletes helyzetjelentést, és csak forgatta a szemét. Egészen nyilvánvaló volt, mit gondol a hajókat irányító mérnökökről. Na persze, gyakorlatilag az összes többi kapitány egyetértene vele ebben a kérdésben.

– A *Dzsinn* ilyen jellegű készletek terén valamivel jobban áll a *Boszorkánynál* – állapította meg hangosan. – A *Kobold* valamivel rosszabbul, a *Titán* készletei pedig nagyjából ugyanolyan állapotban vannak, mint a *Boszorkányéi*.

Geary igyekezett nem gondolni arra a rengeteg nyersanyagra, amit a Sancere-nál szereztek, mennyire egyszerűen rakodhattak volna be jóval többet az összes kulcsfontosságú szükségletből.

– Ennél többre van szükségünk – foglalta össze Desjani.

– Sejtettem – felelte, és igyekezett, hogy ne ugorjon a nő torkának megállapítása nyilvánvaló volta miatt. – Hol szerezzük be?

– A szindikátusiaknak természetesen vannak bányái a rendszerben – intett a rendszert mutató kijelzőre a sorhajókapitány. – Van nekik mindabból, ami nekünk kell.

Geary megkönnyebbülve vigyorodott el.

A gondolataim leragadtak a Sancere-nál. Hála az elődöknek, amiért Desjani itt van, a Baldurnál.

– Társelnök asszony... – kezdte.

Rione szemöldökét összevonva vágott a szavába:

– Korábban is volt már dolgunk a szindikátusiak szabotázsai-val, sorhajókapitány úr. Súlyos hibát követhetünk el, ha kérünk tőlük a szükséges anyagokból, sőt ha egyáltalán tudomásukra jut, hogy mi kell nekünk. Nem látom, hogy a diplomácia miképpen segíthetne ebben a kérdésben.

Desjani kelletlenül helyeselt.

– Ez szinte biztosan igaz, sorhajókapitány úr.

Geary fontolóra vette a hallottakat, majd az ablak felé fordult, ahol Tyrosianus várakozó alakja állt. A mérnök kapitány láthatóan ideges volt, de felkészült arra, hogy legorombíják, vagy valami még rosszabbat kap, mert láthatóan erre számított. A látvány hatására minden harag elpárolgott a férfiből. Meglehet, hogy nem Tyrosianus a flotta legokosabb vagy a legrátermettebb kapitánya, de értett a munkájához, értett a mérnöki feladatokhoz, és megbízható teljesítményt nyújtott. Nem látta előre a problémát, csakhogy az automatizált rendszerek hatására az alkalmazóik elkényelmesedtek, és túlságosan függeni kezdtek

ezeztől. Ezzel mindenki tisztában van. Szerencséje volt, hogy a sorhajókapitány asszony képes volt felismerni a problémát, ahelyett hogy vakon ragaszkodott volna a logisztikai rendszerek elhibázott kimeneti adataihoz.

Ezért aztán igyekezett magabiztos pillantást vetni Tyrosianusra, mint aki soha eddig nem kételkedett abban, hogy a nő képes kezelni a kialakult helyzetet.

– Rendben, összefoglalva: mind a négy támogatóegység súlyos hiányt szenved néhány kulcsfontosságú nyersanyagból. Amennyiben nem képezünk tartalékot a lehető leghamarabb a szükséges nyersanyagokból, le kell állítanunk létfontosságú elemek előállítását. Van ezekből a nyersanyagokból ebben a rendszerben? – Eszébe jutott az egyre bosszantóbb késedelem, ezért feltett még egy kérdést. – Hozzáférhetőek ezek azokon a helyeken, ahol a megfigyelésünk szerint bányászati kitermelés zajlik?

Körülbelül harminc másodperccel később látta, ahogy a parancsnoknő arca felderül.

– Jelentem, igen. A flotta érzékelői már befogadták és elemezték az aszteroidákon és a gázóriások közelében zajló bányászati tevékenységet. A legvalószínűbb helyszín, ahol megtalálhatjuk, amit keresünk... ööö... ez, a második gázóriás negyedik holdján.

Másodlagos ablak ugrott fel, benne a Tyrosianus megnevezte hely.

– Mi a véleménye arról, mennyire józan dolog a szindikátusiaktól követelni, hogy lássanak el minket ezekkel a nyersanyagokkal?

A nő egyértelmű riadalommal fogadta a kérdést.

– Jelentem, ez egyáltalán nem lenne bölcs húzás. Azonnal tisztában lennének azzal, miért van szükségünk ezekre az anyagokra. Mindegyik nyomelem, amelyik kis mennyiségben fordul elő és kis mennyiségben szokás felhasználni. A szindikátusiak

könnyűszerrel beszennyezhetik vagy megsemmisíthetik a meg-lévő készleteket, hiszen nincs belőlük sok.

Egyre jobb. Geary tekintete visszavándorolt a kijelzőre. Meg-lepetést kell okoznia a szindikátusiaknak azzal, hogy rajtaüt a bányatelepen, ami sokkal egyszerűbb lett volna, ha az ellenfél-nek nem lett volna mostanra lehetősége napokkal azelőtt látni minden egyes hajóját, hogy az úti céljához érne.

– Van még valami, amit tudnom szükséges, sorhajókapitány asszony? Még valami, amire szüksége van a támogatóegységek-nek? Bármi, ami akadályozná, hogy üzemanyagcellákkal és fegy-verzeti anyaggal lássák el a flottát?

Nem mintha szeretett volna újabb rossz híreket hallani, de az efféle hírek sosem lettek jobbak pusztán attól, hogy az ember nem hallgatta meg őket. Általában csak rontott a helyzeten.

Tyrosianus ismét a fejét ingatta.

– Jelentem, nincs. Semmi olyasmi, amiről tudnék. A biztonság kedvéért minden egyes támogatóegység minden egyes részlegétől jelentést kérek a legrosszabb esetre vonatkozó lehetőségekről.

– Remek.

És most mihez kezdjen a sorhajókapitány asszonnal? Rette-netesen elszúrta a dolgot, és ahelyett hogy közölte volna Geary-vel, hagyta, hogy ő maga jöjjön rá. A hiba szó szerint megnövelte a flotta veszélyeztetettségét, és mivel az egységek mind épp az életüket mentették mélyen a szindikátusi űrben, komoly bravúr volt ezt elérni.

Viszont egészen idáig jó, vagy legalábbis megfelelő munkát végzett. És ha felmenti, akkor kit kellene kijelölnie? A *Titán* pa-rancsnoka lelkes volt, de túl fiatal, tapasztalatlan még. A becsület-re és a rangidősségre ennyire adó flottánál rengeteg feszültséget és elégedetlenséget szülne, ha őt tenné meg a támogatóosztály parancsnokának, ráadásul semmi biztosítéka sincs arra, hogy ilyen hamar képes lenne kezelni ekkora felelősséget. A *Kobold*

parancsnokának szolgálati lapja semmitmondó közepszerúsége miatt volt emlékezetes. A *Dzsinn* parancsnoka csak nemrég kapta meg a kinevezését, miután épp Geary volt, aki felmentette az elődjét ebből a beosztásból. Az előd pedig, Gundel sorhajókapitány, annyira sértő érdektelenséggel viseltetett a hadihajók szükségleteinek ellátása iránt, hogy ezzel akár szándékosan is segíthette volna az ellenséget céljai elérésben. Gundel jelenleg valahol a *Titánon* várakozott egy kis irodában azzal a parancscsal, készítsen átfogó elemzést a flotta szükségleteiről, aminek egyetlen célja az volt, hogy egyáltalán ne legyen láb alatt, még ha évekre telik is, mire a flotta hazajut.

Ahogy eszébe jutott Gundel, rögtön egyszerűbb lett döntésre jutnia. Meglehet, hogy Tyrosianus nem tökéletes, azonban a többi választási lehetőség még rosszabbnak tűnt.

És a fenébe is, amennyire ezt meg tudom állapítani, minden tőle telhetőt megtett.

– Sorhajókapitány asszony, nem örülök, hogy ilyen helyzettel kell szembenéznünk, és jobb lett volna, ha hamarabb tudomásra hozza a dolgot, de elemezte a probléma okát, és bízom benne, lépéseket tesz annak érdekében, hogy soha többé ne fordulhasson elő. – Legalább abban biztos volt, hogy amint meghallja őt erről beszélni, a nő megteszi ezeket a lépéseket. – A szükségleteinkkel kapcsolatos beszerzési listát kérek, amit a legjobb tudása szerint készítsen el, valamint állítson össze egy mérnökcsapatot, amelyik készen áll leszállni bármelyik szindikátusi bányalétesítményhez és szemrevételezni a helyi készleteket. Gondoskodjon mind a kettőről.

Tyrosianus úgy pislogott, mint aki meglepődött.

– Értettem.

Vajon felismerte, hogy akár fel is menthetik a beosztásából? Minden bizonnyal. Lehet, hogy nem ez a nő a legjobb tisztje, de elég jó, hogy azok közé tartozzon, akik felfogják a felelősség fogalmát.

Nem úgy, mint a legrosszabbak. Bárcsak a parancsnokai közötti igazi ostobák hajlandók lennének beadni a felmentési kérelmüket, amikor nagy hibát követnek el! De persze nem tennék, még akkor sem, ha valahogy felismernék, hogy csúnyán elrontottak valamit. Ez volt az egyik fő ismérve annak, hogy ostobák.

Geary ismét bizalmat sugárzó pillantást vetett Tyrosianusra.

– Szükségem van továbbá egy másik tervre, amelynek alapján megkezdődik a flotta készleteinek kiegészítése és utántöltése mindabból, amit a támogatóegységek az idevezető úton állítottak elő, előrevéve azokat, akiknek a legkevesebb az üzemanyagcella és a fogyó lőszerkészletük.

– Értettem. Ez nem probléma. Változtathatunk a flotta alakzatán?

– Hogyne. A lehető leghamarabb és a lehető leghatékonyabban szeretném elvégezni a feltöltést.

– Ez meglesz – fogadkozott a nő. Tétovázott kicsit. – Sajnálom, sorhajókapitány úr.

Geary is megakadt. Ez alkalommal úgy érezte, arckifejezése őszinte, ahogy odabiccentett.

– Köszönöm, kapitány asszony. Tisztában voltam ezzel. Ezért van még mindig maga a *Boszorkány* és a támogatóosztály parancsnoki székében, és ezért vagyok biztos abban, hogy mind a két beosztásában jól teljesít majd.

Miután Tyrosianus képe eltűnt, lehunyta a szemét egy pillanatra, remélte, hogy ezt sikerült megfelelően kezelnie, és igyekezett rájönni, komolyan is gondolta-e, amit az előbb mondott a nőnek, vagy csupán politikai játszma része volt. Hamis képet mutatni az ellenségnek legalább olyan fontos szerepet játszhatott a győzelem elérésében, mint a hadihajóosztályok. Semmi kifogása nem volt ez ellen. De alkalmanként ugyanezt kellett tennie a saját tisztjeivel szemben is, és soha nem sikerült könnyen túltennie magát ezeken az alkalmakon. Tényleg hitt Tyrosianusban, vagy

csupán benne látta a legkisebb rosszat a rendelkezésére álló megoldások közül?

*De még ha így is éreztem, ugyan mi értelme lenne közölni vele?
Vár a munka. Elég a borongásból.*

Kinyitotta a szemét, és visszafordult a Baldur-rendszert mutató kijelzőhöz. Egyáltalán nem tudta, miként fogják beszerezni a nyersanyagokat a szindikátusiaktól, de azt pontosan tudta, mire van ehhez szüksége. Megnyomott néhány gombot a vezérlőpultján, hogy újabb ablakot hívjon elő. Néhány másodperc múlva megjelent a tengerészgyalogosok parancsnokának képe.

– Carabali ezredes asszony, feladatunk van a katonáinak.

Na, megint kezdődik.

Összeszedte magát, és belépett a kamrába, ahol a flottája parancsnokaival szokott értekezletet tartani. Nem volt valami nagy hely, az asztal köré legfeljebb tucatnyi ember ülhetett le kényelmesen, azonban a virtuális értekezletszervező program elég nagy helyiséget és asztalt vetített oda, hogy a flotta minden egyes parancsnokának jusson benne hely. Noha már számos értekezletet állt ki már itt, még mindig nem sikerült eldöntenie, ez áldás vagy inkább átok.

Elfoglalta helyét az asztalfőn, és végignézett a két oldalon. Hozzá legközelebb a rendfokozatukat legrégebb óta viselő főtiszték tűntek fel, a parancsnokok sora a rendfokozatban eltöltött idő szerint csökkenő sorrendben haladt egyre messzebbre, hogy a legvégén a legfiatalabb parancsnokok várakozzanak. Ténylegesen csak egyetlen másik ember volt jelen, Desjani sorhajókapitány, aki legalább olyan kevésbé lelkesedett az értekezletért, mint maga Geary, habár a férfi azért bízott abban, hogy neki ezt sikerült ügyesebben lepleznie.

Numos és Faresa sorhajókapitányok távolléte, akik egyébként hozzá közel „foglaltak helyet”, és akik mind a ketten komoly

fejfájást okoztak neki, nem jelentett nagy vigaszt. Az *Orion* és a *Fenséges* korábbi parancsnoka egyaránt letartóztatásban volt, de még így is folyamatosan gerjesztették a széthúzást. Gearynek elég volt csak végigpillantania az asztal mellett ülőkön, hogy olyan tekintetekkel találkozzon, amelyek gyanakvóan nézték, vagy éppenséggel elleplezték esetleges érzéseiket. Szerencsére számos olyan tiszt is akadt, aki egyértelműen már-már imádatnak számító – bár eléggé terhes – hittel fordult Black Jack Geary felé, továbbá olyanok is, akik nem annyira Black Jackben, a hősből, mint inkább abban az emberben hittek, aki idáig elvezette a flottát. Akarva-akaratlan eltöprengett azon, mennyi idő múlva szűrja el annyira a dolgokat, hogy egyre erősödő bizalmukat darabokra zúzza saját ember voltával és esendőségével.

– Üdvözlök mindenkit a Baldur-rendszerben – kezdte. Ahogy kimondta, rádöbbsent, több mint egy évszázaddal ezelőtt egy népszerű dokumentumműsornak volt ez a címe. Azonban senki nem mutatta jelét, hogy felismerte, úgyszólván vélhetően ő volt a flottában az egyetlen, aki emlékezett erre. Természetesen nem volt ebben semmi szokatlan.

– Úgy terveztem, hogy egyszerűen elviszem a flottát a rendszer síkja fölött a következő ugrópontig, de szokás szerint változott a terv.

Érdeklődő mormogás futott végig a messzeségbe nyúló asztal teljes hosszán, mialatt Geary a kijelző képét hívta maga elé. Középen a Baldur ragyogó sárga csillagának ábrája jelent meg körülötte a naprendszer számos jelentős bolygójával, és itt is, ott is a szindikátusi tevékenységet, illetve létesítményeket jelző szimbólumokkal.

– Fel kell keresnünk a második gázóriás negyedik holdján található szindikátusi bányát. – Erre élénken felfénylett a szóban forgó szimbólum. – A támogatóegységeknek kulcsfontosságú nyersanyagok feltöltésére van szükségük, amelyeket ott

szerzünk be. Illetve a tengerészgyalogosaink szerzik be – biccentett Carabali alakja irányába.

Az ezredes asszony Gearyhez hasonlóan akkor lett az egység parancsnoka, amikor a szindikátusiak tárgyalás örvén végeztek a feljebbvalójával. Tekintettel arra, hogy tengerészgyalogos volt, egyáltalán nem hagyta, hogy ez a legkisebb mértékben is befolyásolja, amikor a körülötte lévő flottatisztekkel volt dolga. Most pedig eligazítást tartó tisztekre jellemző tárgyias, szabatos hanghordozással beszélt.

– Attól lehet tartani, hogy a szindikátusiak megsemmisítetik, illetve beszennyezhetik a számunkra szükséges raktárkészleteket – kezdte.

– Miért? – szólt közbe valaki.

Geary a beszélőre nézett: Yin fregattkapitány tette fel a kérdést, az *Orion* megbízott parancsnoka és minden bizonnyal Numos pártfogoltja. Kissé idegesnek, de így is éppen eléggé harciasnak tűnt a nő, viselkedésével talán tudattalanul is Numost kívánta utánozni.

– Amennyiben engedi, hogy Carabali ezredes asszony befejezze a tájékoztatót, megkapja a választ – közölte Yinnel, habár magában megállapította, nyersebben szólt oda, mint szerette volna.

A tengerészgyalogos körülnézett és folytatta.

– A szóban forgó nyersanyagok nyomelemek. A flottának a rendszerben zajló híradóforgalom elemzésével és az ekkora távolságból látható részek elemzésével sikerült igazolnia a számunkra szükséges készletek létezését a bányalétesítményben. Mivel a készletek viszonylag kis mérete folytán egyszerű megsemmisíteni, illetve beszennyezni a nyersanyagokat, Geary sorhajókapitány úr felkért, tervezzek meg egy olyan rajtaütést, ami meglepetésként érhet bárkit, aki a bányalétesítményen tartózkodik, esetleg védelmezi.

A nő itt szünetet tartott, mire Tulev sorhajókapitány, a *Levia-tán* csatacirkáló parancsnoka kérdőn, de nem ellenségesen pillantott rá.

– Meglepetésként? Hogyan tudnánk ezt elérni?

– Félre kell vezetnünk a szindikátusiakat, meg kell őket téveszteniük a szándékunkat illetően – felelte erre Geary. – Látják majd, hogy feléjük tartunk, de el kell hitetnünk velük, hogy érkezésünknek pusztán a létesítmény megsemmisítése a célja, és nem az, hogy bármit is elvigyünk onnan.

Megérintett néhány gombot, mire egy sor pályaív jelent meg a Baldur naprendszer ábrázoló kivetítésén, amelyek bolygók és aszteroidák között kötöttek össze különböző pontokat.

– A Baldur pereménél kezdjük majd, onnan haladunk befelé, útközben szindikátusi létesítmények mellett haladunk el és infernólánzsákkal, valamint közélről leadott lövésekkel megsemmisítjük ezeket.

Ez alkalommal a *Hódító* parancsnoka, Casia sorhajókapitány szólalt fel homlokát ráncolva.

– Ennek semmi értelme. Még a szindikátusiak sem hinnék el, hogy időt fordítunk állandó pozícióban található célpontok megsemmisítésére kis távolságról, amikor elég lenne messziről kinetikus lövedékeket indítanunk ellenük.

Geary ellenőrizte a gyanúját, hogy a *Hódító* annak a harmadik csatahajóosztálynak a tagja, amelyikbe az *Orion* és a *Felsőleges* is tartozott. Casia az eddigi értekezleteken nem hallatta a hangját, talán mert elnyomta Numos és Faresa jelenléte. Emlékei szerint semmilyen alapja nem volt, hogy azt feltételezze, Casia is olyan, mint a másik kettő, ezért mindenféle ellenségesség nélkül válaszolt.

– Nem lehetetlen a feltételezés, hogy a flottánk szűkében van a kinetikus lövedékeknek. Ami azt illeti, épp azért vagyunk ténylegesen szűkében ezeknek, mert olyan sokat használtunk el belőlük

a Sancere-nál. Továbbá jelentős veszélyforrásokkal nézünk szembe ebben a naprendszerben. Ilyen körülmények között tökéletesen elfogadható viselkedés tartalékolni a kinetikus lövedékeket, és infernólándzsákat alkalmazni. A szindikátusiak azt hiszik majd, hogy még annyi kinetikus lövedékünk sincs, amennyivel rendelkezünk, aminek talán más módon látjuk majd hasznát a jövőben.

Casia az ajkát harapdálta bosszúságában, éppen csak érzékelhető ráncokkal a homlokán. Duellos sorhajókapitány, a *Merész* parancsnokának képe vonta magára Geary figyelmét, amint szavak nélküli értékelésként lemondó pillantást vetett Casiára. Egy hosszan tartó másodpercet követően, ami akár betudható lett volna a *Rendíthetetlen* és a *Hódító* közötti távolságnak is, Casia ingatni kezdte a fejét.

– Mindannyiunknak kevés a kinetikus lövedéke? Mivel foglalkoztak eddig a támogatók?

– Üzemanyagcellákat állítottak elő, sorhajókapitány úr – közölte Duellos úgy húzva el a szavakat, hogy Casia arca kivörösödött. – Felteszem, örül annak, ha képes manőverezni a hajójával, vagy talán szívesebben sodródik irányíthatatlanul az űrben teljesen feltöltött kinetikus lőszerkészlettel?

A többi tiszt reakciója alapján Gearynek nem esett nehezére megállapítani, milyen helyet foglal el Casia a flottában. Sokan vigyorogtak a letorkolás hallatán, mások azonban inkább Duellosra, mint a másik parancsnokra vetettek sötét pillantásokat. Különös, mert Geary nem emlékezett arra, hogy ezelőtt bármikor is nehézsége támadt volna vele. Az elégedetlenkedők miért őt választották a szószólójuknak?

Öklével megkopogtatta az asztalt, hogy elejét vegye a további megjegyzéseknek.

– Köszönöm, Duellos sorhajókapitány úr. Van még kérdése, Casia sorhajókapitány úr?

– Igen. Igen, van. – Fel is állt, hogy még nagyobb hangsúlya legyen a mondandójának. – Ha jól értem, ezekre a nyersanyagokra azért van szükségünk, mert a támogatógységek nem készle-
teztek megfelelően a Sancere-nál. Az egész flottát kockára tet-
ték, de semmi nem történt azokkal, akik felelősek ezért.

Kivárt, és Geary közben Tyrosianus sorhajókapitányra pil-
lantott: a nő kihúzta magát.

– Ez megállapítás vagy kérdés? – érdeklődött Geary a *Hódító*
parancsnokánál.

– Ez... mindkettő.

– Akkor biztosíthatom – közölte színtelen hangon –, hogy
megvitattam az ügyet Tyrosianus sorhajókapitány asszonnyal,
és továbbra is élvezni bizalmamat a flottatámogató-osztály élén.

– Mit mondott neki? – faggatta Casia.

Geary arcára akarva-akaratlan szigorú kifejezés ült ki –
ami azt illeti, még erőt sem vett, hogy letörölje, ahogy a *Hódító*
parancsnokára nézett. Felismerte, mi is zajlik itt, az a fajta vita,
ami elképzelhetetlen volt abban a flottában, amelyet megismert:
nem egyszerűen a követendő cselekvési tervekről szóló eszme-
csere, hanem a flottaparancsnok tekintélyének kikezdése, kísérlet
arra, hogy befolyásolják a parancsnok számára elérhető támo-
gatást. Casia bármelyik pillanatban szavazást kezdeményezhet,
ragaszkodván ahhoz, hogy Geary mentse fel Tyrosianust.

Márpedig amíg ő a parancsnok, ilyesmire nem kerül sor.

– Sorhajókapitány úr – kezdte a lehető legridegebb stílusban.
– Nem szokásom nyilvánosan megbeszélni a tisztekkel folytatott
magánjellegű beszélgetéseimet. Amit Tyrosianus sorhajókapi-
tány asszonynak mondtam, az csak rá és rám tartozik, pontosan
ugyanúgy, mint ahogy az, amit magának mondok négyszemközt,
az is kettőnk között marad.

– Jogunk van tudni, hogy hathatós lépéseket tesz majd... –
kezdte Casia.

– Megkérdőjelezi a flottaparancsnoki tekintélyemet, sorhajókapitány úr? – Geary hangja betöltötte a helyiséget.

Egy pillanatig csönd telepedett az asztalra, majd megszólalt Tulev, mintegy magamagának, noha jól hallható volt, amit mondott.

– A szindikátusiak a Kalibánnál, a Sancere-nál és az Ilionnál is megtapasztalhatták, hogy Geary nagyon is hathatós lépésekre képes parancsnok.

Yin fregattkapitány asszony hangja kissé megremegett, ahogy ismét beleszólt a beszélgetésbe.

– A flotta hagyományai parancsnokok közötti nyílt eszmecsere és általános megegyezést tesznek szükségessé. Mi a gond azzal, ha folytatni szeretnénk ezt a hagyományt? Miért nem kívánja Geary sorhajókapitány úr fenntartani azokat a hagyományokat, amelyek miatt még egyáltalán harcolni képes ez a flotta?

Desjani egészen mostanáig csöndben maradt, de végül a Geary elleni közvetlen támadás miatt kitört.

– A sorhajókapitány úr hisz a hagyományainkban! Olyanokra is emlékeztetett minket, amiket már el is felejtettünk!

– Azokat a hagyományokat Geary sorhajókapitány hozta még létre! – közölte egy másik hang. A flottaparancsnok legnagyobb meglepetésére Gaes fregattkapitány volt az, a *Lorica* parancsnoka. – Harcol! És, ami még fontosabb, tudja, *hogyan kell* harcolni! Egyetlen szindikátusi csapdába sem küldte bele ezt a flottát!

A vita a Vidhánál elszenvedett katasztrófáról szóló nyilvánvaló utalás nyomán egy pillanatra megakadt. Casia és Yin is haragvón pillantott Gaesra, ám a nőt ez láthatóan nem érdekelt. Miután a szövetségi flotta hajóinak lázadó ereje úgy döntött, inkább Falco sorhajókapitányt követik, majd végignézhetette, ahogy ezt az erőt ízekre tépik a Vidhánál, a fregattkapitánynak valószínűleg nem sok türelme maradt olyanokra, akik olyasféle kihívást intéztek Geary vezetése ellen, amilyen ehhez a súlyos vereséghez vezetett.

Casia végül megrázta a fejét.

– Nehéz helyzetben vagyunk. A flotta nem engedheti meg magának, hogy olyanok kénye-kedvének legyen kitéve, akik rátermettségüktől függetlenül a flottaparancsnok kedvenceiként jelennek meg.

– Ebből elég.

Geary látta, hogy mindenki odafordult felé, és csak ekkor ébredt rá, hogy ő csattant fel. Erőt vett magán, hogy változtasson, és igyekezett inkább parancsnoknak, mint felháborodott istenségnek hangzani. Kevésbé olyannak, mint Black Jack.

– Casia sorhajókapitány úr, ennek a flottának túlságosan is nagy tapasztalatai vannak olyan tisztekkel, akik képtelenek eleget tenni a felelősségüknek. Egyetlen ilyen embert sem tűrök meg parancsnoki beosztásban. Világos, amit mondtam?

Casia elvörösödött, de nem szólalt meg.

– Most pedig mondja meg, hogy szándékozik-e bármelyik jelen lévő tisztet is azzal vádolni, hogy nem alkalmas a hajója parancsnokságára?

Erőszakosan viselkedett a másikkal, arra kényszerítette, hogy nyilvánosan hátráljon meg. Ezzel tisztában volt. Nem lenne szabad így alkalmaznia a hatalmát. Vezetnie kell ezeket a tiszteket, nem pedig hajtania őket maga előtt. De jelen pillanatban elege volt a politikából és az olyan főtisztekből, akik érzékelhetően akkor is örömeiket lelték ebben, amikor a flotta fennmaradását veszélyeztették vele.

– Ez a szándéka? – ütötte a vasat.

Casia kényszeredetten felelt.

– Nem.

– A flotta parancsnoka és a maga előljárója vagyok, sorhajókapitány úr.

– Értettem... uram.

– Köszönöm.

Fel kell menteni valamilyen okból. Most azonnal. Odazárni Numos, Faresa, Kerestes meg az eszement Falco mellé. Bedobni még melléjük Yint is. Miért kell nekem elviselnem ezeket a barmokat? Sokkal nagyobb biztonságban lenne ez a flotta, ha nem lennének itt, hogy akadályozzanak. Ha nem tennének lépten-nyomon próbára...

Lassan vett egy mély levegőt.

A fenébe is! Kezdek elszakadni a valóságtól. Hová vezetne ez az út, ha elindulnék rajta? Hány tisztet állítanék félre, hogy biztosan csak azok legyenek a parancsnokok, akik hozzám hűségesek? És miután elég sokat intéztem volna el, a többi nem merne szólni alkalmanként, jelezni, mikor tévedek, mikor hibázok. A flotta pedig odaveszne, mert csak az elődeim tudják, milyen gyakran hibázok. Milyen gyakran tévedek.

– Carabali ezredes asszony! Kérem, folytassa.

A tengerészgyalogos biccentett, mintha semmilyen kellemetlenség nem történt volna, és folytatta a jelentést. Nem cifrázta. A flotta számos szindikátusi létesítmény mellett halad el a rendszer belsejébe vezető útja során, és infernólandzsáinak töltött részecskéket kilövő ágyúival sorjában lerombolja mindegyiket. Ám amikor a második gázóriás negyedik holdjának közelébe érnek, akkor a flotta fékezésbe kezd, és siklókat bocsát ki, rajtuk tengerészgyalogosokkal. Megfelelő időzítéssel és manőverezéssel a siklók kevesebb mint félórányi repülőúttal máris lehetnének a tengerészgyalogosokat a bevetési ponton.

– Még ha a szindikátusiak valamilyen módon rá is jönnének, hogy a szövetségi flotta pontosan mi okból is szeretné elfoglalni a létesítményt, ezzel együtt remélhetőleg nem lesz elég idejük, hogy hatékony védelmet szervezzenek, vagy hogy megrongálják a számunkra szükséges raktárkészleteket – zárta le Carabali.

– A felderítő csatahajóosztály adja a közeltámogatást, amennyiben a tengerészgyalogosoknak szüksége lesz rá – vette át tőle

a szót Geary. – A *Példakép* és a *Dacos* már bizonyították, hogy értenek ehhez a feladathoz.

Mellesleg már csak ez a két felderítő csatahajó maradt, de ezt senki nem emlegette fel.

A flotta követendő pályáíveire mutatott: az egyes szakaszok a szindikátusi létesítményeknek szegezett szabályák módjára húzódtak végig a Baldur-rendszer egy-egy részén.

– Ehhez több idő kell, mintha egyenesen a célunk felé törnénk. Azonban egyúttal lelassítunk nulla egész nulla ötös fénysebességre, hogy megkönnyítsük a flotta készletfeltöltési feladatát. Egy órán belül mindenki megkapja az újrafeltöltésre és áthaladásra vonatkozó tervet.

– Nagyobb kárt tehetnénk azzal, ha a flottát néhány kisebb alakzatba osztanánk – vetette fel Cresida fregattkapitány, a *Tom-boló* parancsnoka. Valahogy sikerült csendben maradnia a vita során, de nem állta meg, hogy ha lehetőség van rá, ne érveljen még több harctevékenyséért.

Geary biccentéssel jelezte a felvetés jogosságát. Akárcsak Tulev és Duellos, Cresida is a legjobb parancsnokai közé tartozott.

– Ez igaz. Azonban amíg nem rendelkezünk a nyomelemkészletekkel, szeretném a lehető legalacsonyabban tartani az üzemanyagcella-felhasználásunkat, és nem akarok rajokat és osztályokat szétbontani, hogy mindenki megfelelő utánpótlást kaphasson.

– Mi a helyzet a szindikátusi hadihajókkal? – kérdezte Neeson fregattkapitány, a *Kérlelhetetlen* parancsnoka: láthatóan csalódott volt, amiért ez alkalommal nincs külön harci kötelék, aminek a tagja lehet.

Desjani a kijelzőre mutatott.

– Szétváltak. Két korvett a Baldurból kivezető egyik ugrópont felé tart, amit mi is használhatunk, a harmadik és a könnyű-cirkáló a másik irányába indult.

– Járórhajók – biccentett Duellos. – Amikor odaérnek, az egyik korvett valószínűleg elugrik, hogy beszámoljanak a jelenlétünkről, míg a másik kívárja, hogy melyiket használjuk majd.

Nem volt nehéz érzékelni, milyen csalódást jelentett ez az asztal körül ülőknek, de egyszerűen nem volt rá mód, hogy a flotta harcba bocsátkozhasson bármelyik szindikátusi hadihajóval ezek közül. Noha a négy támogatót kivéve a korvettek jóval lassabbak voltak a szövetségi flottát alkotó egységeknél, túlságosan is nagy volt az előnyük.

– Jelentős károkat okozunk a rendszerben található szindikátusi létesítményekben – mutatott rá Geary. – És ismét az ellenség biztosítja majd a nyersanyagot, amire a támogatóegységeinknek szükségük van, hogy folytathassuk az utat.

Nyilvánvaló volt a lelkesedés hiánya. Még a legszorosabb szövetségesei sem örültek, de ugyan minek is örülhettek volna? A Baldur röpke megálló volt a hazafelé tartó hosszú utazáson. Ezután át kell verekedniük majd magukat a Wendayán, aztán még egy naprendszeren, majd még egyen, és még egyen...

A szindikátusiak nyomukat veszítették, amikor visszaugrottak a Szindikátus Világok területének mélyére, hogy lecsapjanak a Sancere-ra, de ugyan mennyi ideig sikerül megakadályozni, hogy az ellenség felismerje a következő úti céljukat, és legyűrhetetlen mennyiségű erőt csoportosítson oda?